

عنوان مقاله:

تیپولوژی مناطق ۱۵ گانه شهری اصفهان با تاکید بر آسیب های اجتماعی محله های فوق بدخیم

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی کاربردی، دوره 30، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

حمید دهقانی - استادیار گروه علوم اجتماعی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

کلان شهرهای ایران در آستانه بلعیده شدن ازسوی حاشیه های شهری اند و اگر اقدامات پیشگیرانه ای صورت نگیرد، به زودی متن شهرها ممکن است در معده حاشیه های شهری هضم شوند. اصفهان در یک صد سال اخیر بالاترین میزان صنعتی شدن و سریع ترین رشد جمعیت را داشته است. به گونه ای که جمعیت اصفهان در صد سال اخیر از هشتاد هزار نفر به دو میلیون نفر رسیده است. این میزان از صنعتی شدن افسارگسیخته و شهرنشینی بدون شهرگرایی و توسعه پایدار سبب ایجاد محله هایی شده است که می توان آنها را محله های فوق بدخیم دانست؛ محله هایی که در آنها بسته ای از آسیب های اجتماعی به همراه جرائم خشن و احساس امنیت پایین وجود دارد. در کنار این مسائل، فقر، بیکاری، وجود بافت های فرسوده و امکانات ناچیز رفاهی و خدماتی، هرگونه امید به بهبود وضعیت آنها را از بین برده است. داده های پژوهش از طریق روش اسنادی و کتابخانه ای جمع آوری شده اند و از فن جبر بولی در تحلیل تطبیقی استفاده شده است. نتایج تحلیل بولی نشان می دهند با وجود آنکه تقریباً در همه مناطق شهری اصفهان آسیب های اجتماعی بالاست، در محله های فوق بدخیم منطقه ۱۴ این مسائل با وضعیت نامناسب اقتصادی، مهاجرت افراد کم درآمد و وقوع جرائم خشن در هم تنیده شده است. همچنین، براساس همگنی فرهنگی - اجتماعی، شش تیپ مختلف مناطق شهری شناسایی شدند که عبارت اند از: مناطق تاریخی (مناطق ۱ و ۳)، مناطق حاشیه نشین روستایی - شهری (مناطق ۲، ۹ و ۱۱)، مناطق مدرن (مناطق ۵ و ۶)، مناطق حاشیه نشین مهاجر و محله های فوق بدخیم (منطقه ۱۴) که بیشتر در بخش های شرق و شمال شرق اصفهان متمرکز و در حال گسترش اند.

کلمات کلیدی:

آسیب های اجتماعی، مناطق ۱۵ گانه شهر اصفهان، محله های فوق بدخیم، حاشیه نشینی، تحلیل بولی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212466>

